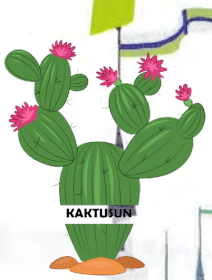
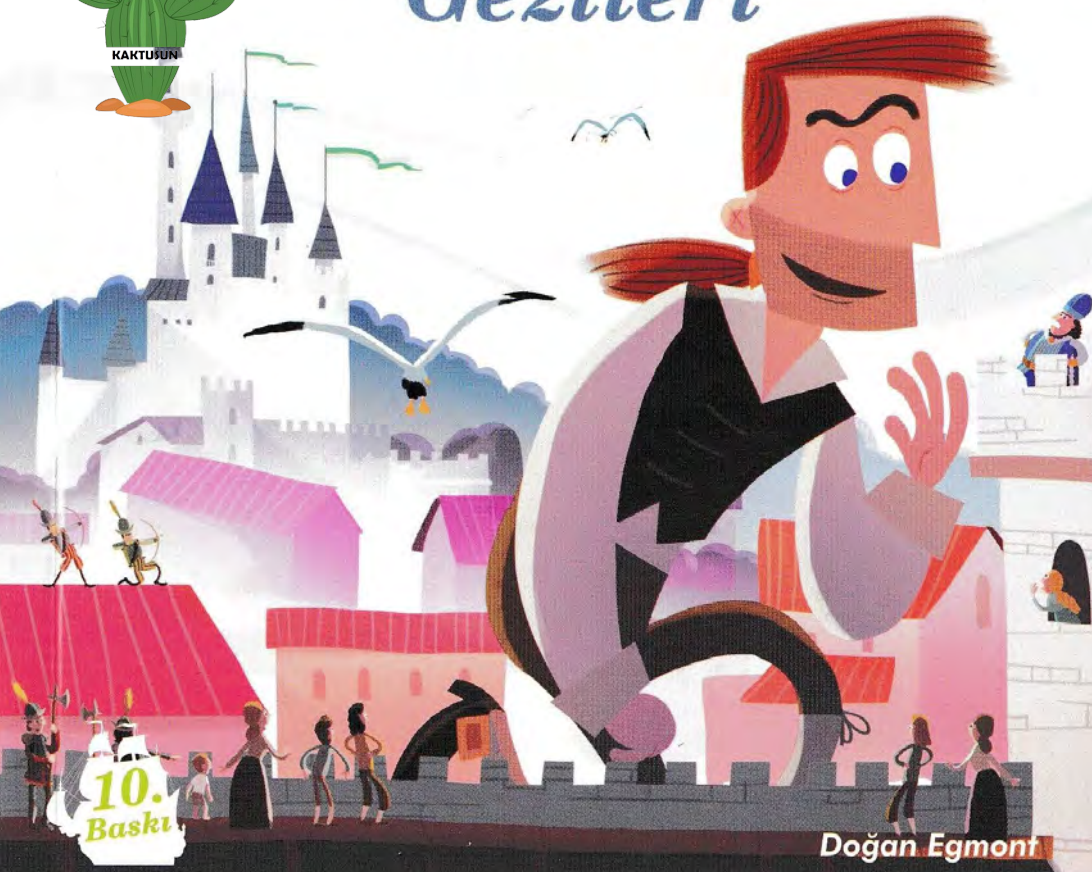
Klasiklerle TANIŞIYORUM

Güliver'in Gezileri

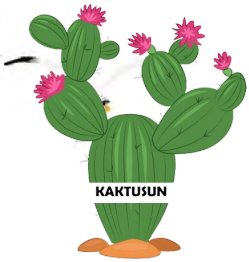

10. Baskı

Doğan Egmont

Edebiyatın sevilen klasikleriyle ilk buluşma...

Güliver'in, gezileri boyunca yaşadığı birbirinden ilginç maceraları çok seveceksiniz!

Dünya edebiyatının sevilen klasiklerinden ***Güliver'in Gezileri*** rengarenk çizimler eşliğinde akıcı bir anlatımla hayat buluyor.

Klasiklerle Tanışıyorum serisi dünya edebiyatının tanınmış eserlerini genç okurlara yönelik bir anlatım ve tasarımla yeniden yorumluyor.

ISBN 978-605-09-3269-0
sertifika no: 11940
9 786050 932690

Doğan Egmont

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Klasiklerle Tanışıyorum - Güliver'in Gezileri
Özgün adı: *Classicini - I Viaggi di Gulliver*

Jonathan Swift'in Güliver'in Maceraları *adlı eseri temel alınmıştır.*
© 2013, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Anlatan: Alessandro Gatti
Kapak ve iç resimler: Andrea Castellani

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

10. Baskı / İstanbul, 2018
ISBN: 978-605-09-3269-0
Sertifika no: 11940

Çeviri: İrem Önderol
Yayına hazırlayan: Bahar Ulukan
Kapak ve grafik uygulama: Serkan Yolcu, Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

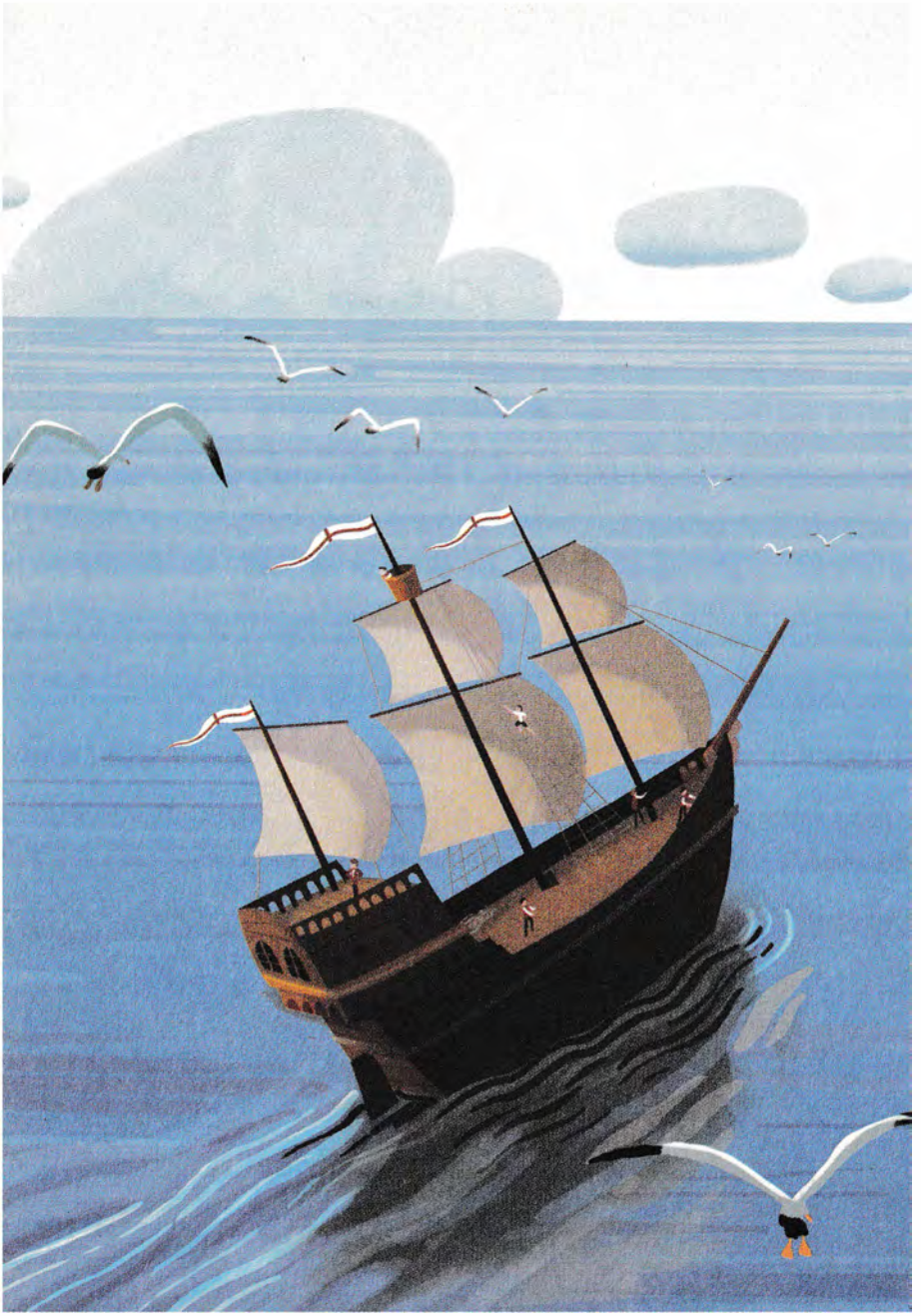
Jonathan Swift'in
ünlü eseri

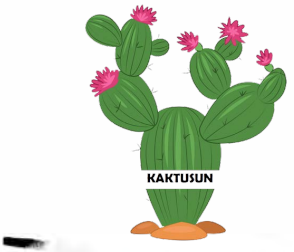
Güliver'in Gezileri

Anlatan: Alessandro Gatti

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM
HER ŞEY NASIL BAŞLADI

ARTIK UZAKLARDA,

geçmişte kalmış o 4 Mayıs 1699 günü, güney denizlerine gitmek nereden aklıma geldi? Bu soruyu kendime bugün bile sorarım.

O zamanlar bir ailem, Londra'nın sakin bir kenar mahallesinde bir de evim vardı. O zamana kadar deniz hayatını hiç tecrübe etmediğim söylenemezdi: Tam tamına altı yıl boyunca iki farklı geminin doktoru olarak okyanusları enine boyuna gezmiş fakat hiç para kazanamamıştım.

O zaman neden yine yola çıktım? İnatçılıktan mı? Gururdan mı? İntikam arzusundan mı? Kim bilir... Belki de gezgin olmak alnıma yazılmıştı.

Böylece o 4 Mayıs 1699 günü Kaptan Prichard yönetimindeki *Antilop* adlı gemiyle Bristol limanından yola çıktım.

Yolculuğumuz başlangıçta sorunsuz ve hiçbir zorluk yaşamadan geçiyordu. Ama seferimizin ilk altı ayı içinde her şey değişti ve ne yazık ki kötüye gitti: Yiyeceklerimiz bozuldu, birtakım zorluklar tam on iki denizciyi aramızdan ayırdı. Mürettebatın kalanı ise berbat şartlar altında yolculuğa devam etti. Yönümüz Doğu Hindistan'dı ancak kasım ayının başlarında bizi rotamızın tamamen dışına çıkaran, üstelik Tazmanya'nın kuzey batısına sürükleyen şiddetli bir fırtınaya tutulduk. İşte bu her şeyin başlangıcı oldu...

Aynı ayın beşinci gününde gemimiz süt beyazı bir sise gömülmüşken, denizciler uzakta büyük bir kayalık olduğunu gördüler. Rüzgâr acımasızca

bizi oraya doğru sürüklüyordu. Artık çok geçti ve yapacak hiçbir şey yoktu. Geminin gövdesi kayalara çarpıp ikiye ayrıldı.

İki tayfayla birlikte suya küçük bir filika indirdik ve kalan gücümüzle kürek çekmeye başladık. Fazla uzaklaşamadık çünkü az sonra çıkan ani bir rüzgâr küçük sandalımızı devirdi. O andan itibaren yolculuk arkadaşlarımı bir daha görmedim.

Bana gelince, kendime belli bir rota saptamadan, şansıma güvenerek yüzmeye koyuldum.

Yüzdüm, yüzdüm, yüzdüm... Ancak birkaç saat sonra bitkin düştüm ve kurtulma umudumu kaybettim. Kendimi dalgaların kollarına bıraktım. İşte tam da o anda ayaklarım kumlara değiverdi!

Cesaretimi topladım ve kıyıya ulaşana kadar yüzdüm. Günbatımının son ışıklarından yararlanarak bu yabancı topraklarda bir kilometre kadar ilerledim. Ama bu mesafe boyunca ne bir evle ne de bir canlıyla karşılaştım.

Sonunda kendimi yumuşacık otların üzerine bırakıp gözlerimi kapadım ve hemen derin bir uykuya daldım.

İKİNCİ BÖLÜM
UYANDIĞIMDA NE HALDEYDİM

GÖZLERİMİ YENİDEN açtığımda çok uzun bir süre uyumuş olduğumu anladım çünkü güneş çoktan yükselmeye başlamıştı. Hemen kalkmaya çalıştım ama bunu yapamadığımı fark ettim. Bir sürü ip bedenimden, bacaklarımdan ve kollarımdan geçerek beni yere yapıştırmıştı. Müthiş bir heyecana kapıldım.

Çevremde vızıltıyı andıran tuhaf bir gürültü vardı ama bunun ne olduğunu anlayamadım. Çünkü başım da o gergin iplerle hareketsiz hale getirilmişti; yalnızca yukarı bakabiliyor, artık gökyüzünde iyice yükselmiş olan güneşin gözlerimi kamaştırmasına engel olamıyordum.

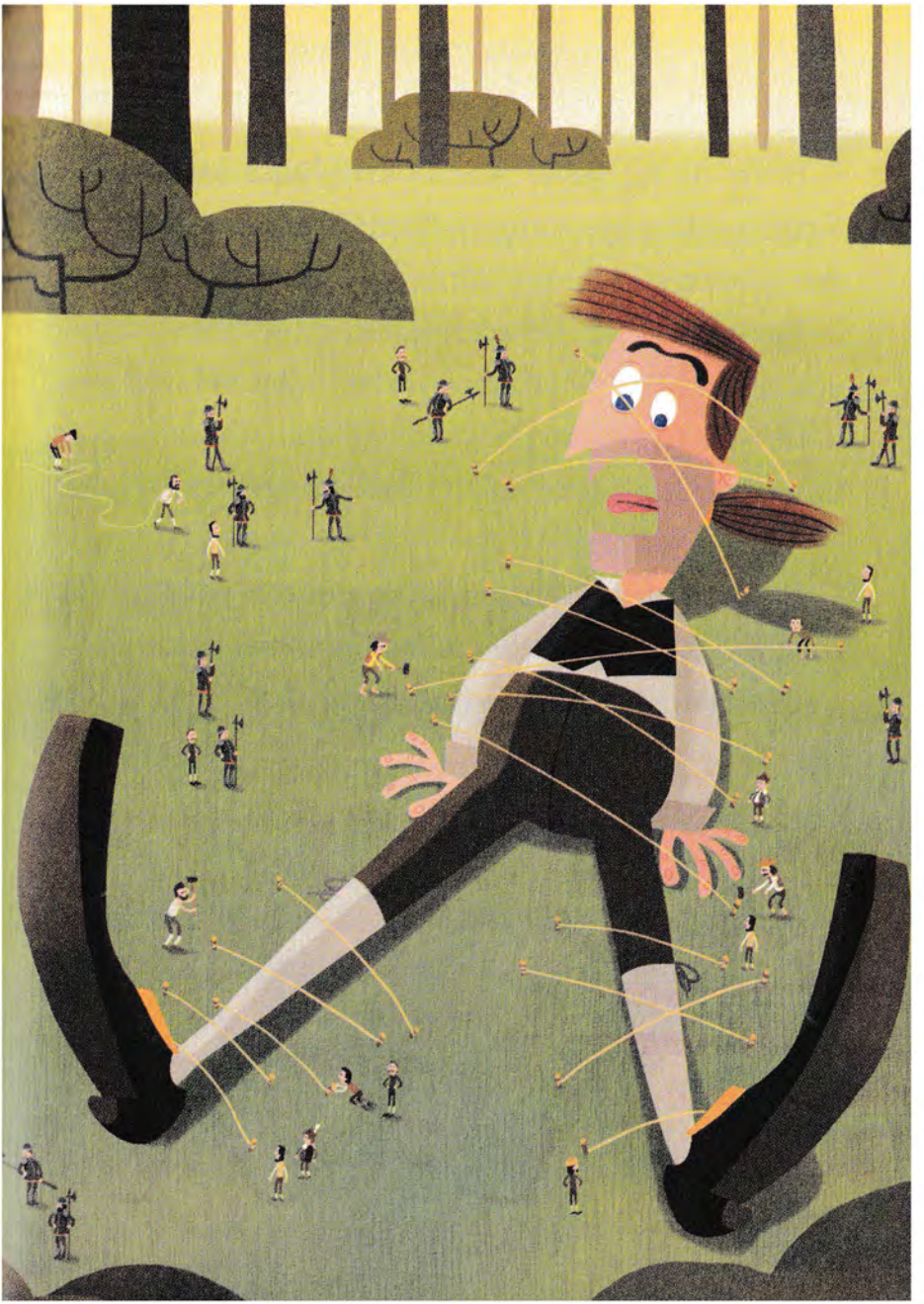

Bu hale nasıl düştüğümü, nasıl böyle salam gibi bağlandığımı düşünmek için hiç zamanım olmadı: Bacağımda canlı bir şeyin yürüdüğünü algıladım. Bakışlarımı indirince onun her şeyiyle insana benzeyen ama boyu on beş santimi geçmeyen bir yaratık olduğunu görebildim! Birkaç saniye içinde ona tıpatıp benzeyen en az kırk yaratık daha üstüme çıktı. Hayatımda ilk kez böylesine şaşırdığım için avazım çıktığı kadar haykırınca, minik yaratıklar tabanları yağlayarak bir anda görüş alanımdan çıktılar. Bununla birlikte fazla zaman geçmeden yeniden harekete geçtiler. İçlerinden biri göğsüme çıktı, yüzümü iyice inceledikten sonra kollarını gökyüzüne kaldırarak bağırdı: "Hekinah Degul!"

"Burada yaşayan küçük insanlar şaşkınlıklarını böyle ifade ediyorlar herhalde," diye düşündüm.

Sonra dört bir yanımdan koro halinde "Hekinah Degul!" çığlıkları yükseldi.

Belki de bu tuhaf sözcüklerle bana ne istediklerini anlatmaya çalışıyorlardı ama ben bu garip durumdan son derece sıkılmıştım!

Şöyle kuvvetli bir asılmayla, ipleri yere bağlayan kazıkların bazılarını yerlerinden sökerek sol kolumu kurtardım. O sırada başımı becerebildiğim kadar yerden kaldırmaya çalışınca onu tutan ipler de hafifçe gevşedi.

Böylece biraz çevreme bakabildim ama o minik insanlar, ben daha içlerinden birini bile yakalamayı beceremeden kaçıp gitmişlerdi.

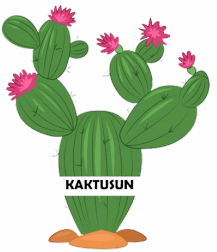

Fazla zaman geçmeden, oklarını ve yaylarını almaya gitmiş olduklarını anladım. Tenime iğne gibi batan bir sürü küçük ok sol elime çarptı. Acıyla bağırdım. Artık öfkelenmeye başlamıştım. Kendimi kurtarmak için giderek daha şiddetle debelenmeye başladım.

Elde ettiğim sonuç pek harika değildi: Minik insanlar beni ilkinden daha yoğun bir ok yağmuruna tuttular.

Her ne kadar bedenim, bu minik okların delemediği deri yeleğimle kısmen korunuyor olsa da, akıllıca davranmanın daha iyi olacağına karar verdim. Boyutlarına bakınca, bu düşman ordusunun tamamının hakkından gelebileceğime emindim. Ama yerde uzanıp gecenin gelmesini beklemek benim için kuşkusuz daha doğru bir davranış olacaktı. Belki o zaman yalnız kalabilir ve böylece özgürlüğüme nasıl daha kolay kavuşabileceğimi uzun uzun düşünebilirdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
NASIL SIKBOĞAZ EDİLDİM

OLAYLAR HAYAL ETTİĞİMDEN farklı bir şekilde gelişti. Ok yağmurlarının sona ermesinin ardından, yerde sakin sakin yatarken bir patırtı duydum. Küçük insanlar bir araya toplanmıştı ve giderek kalabalıklaşıyorlardı.

Kısa sürede, yanıma minik tahtalardan yapılmış alçak bir platform diktiler. Gösterişli giysilerine bakılırsa oldukça önemli biri olan minik bir adam merdivenlerden tırmandı. Kendi dilinde bana uzun uzun bir şeyler söyledi ama tabii ki tek sözcüğünü bile anlamadım.

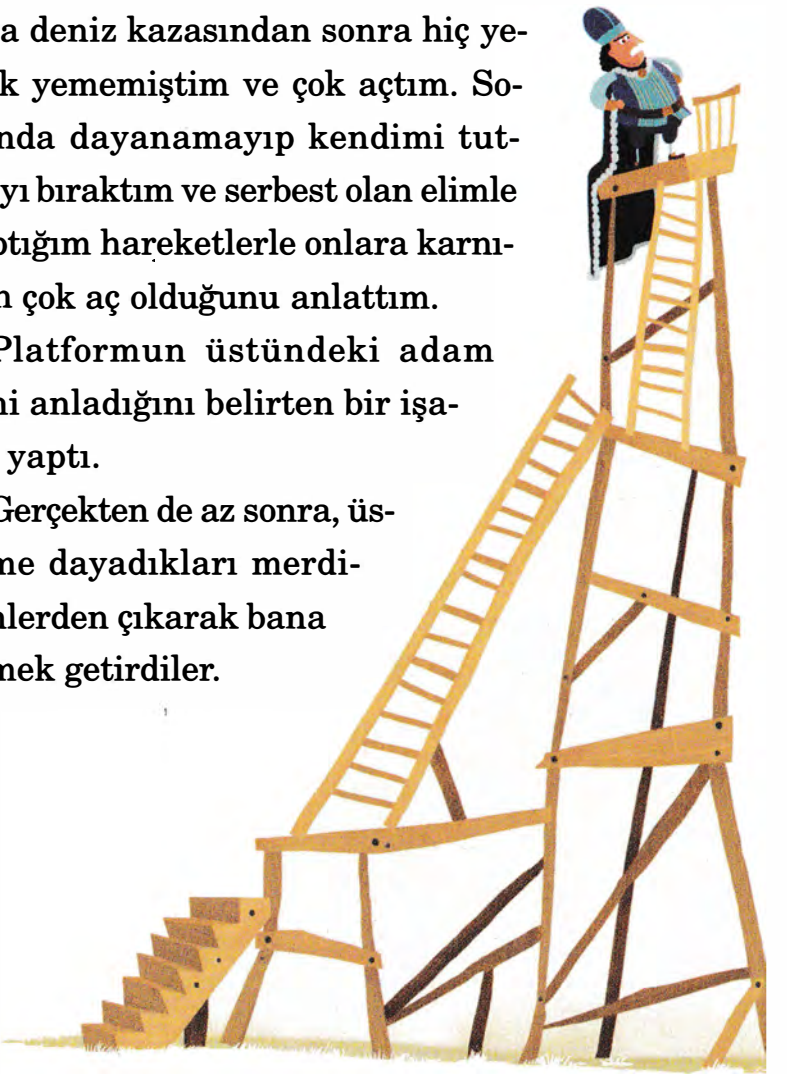
Yine de kendi kendime aldığım karara sadık kalarak, uysal ve saygılı görünmeye çalıştım.

Onlara tüm iyi niyetimi göstermeye çabalıyordum

ama deniz kazasından sonra hiç yemek yememiştim ve çok açtım. Sonunda dayanamayıp kendimi tutmayı bıraktım ve serbest olan elimle yaptığım hareketlerle onlara karnımın çok aç olduğunu anlattım.

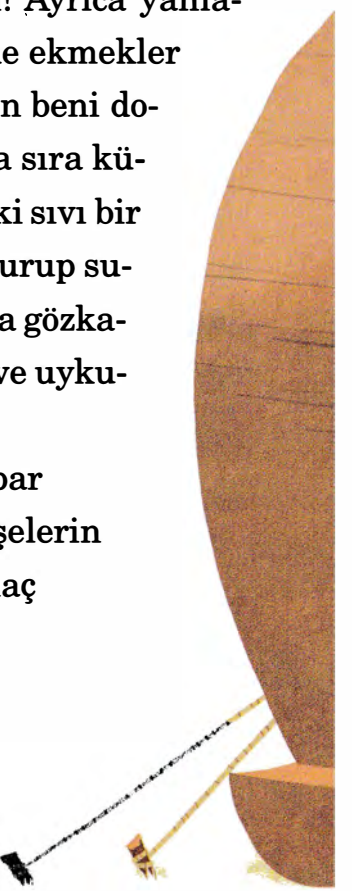
Platformun üstündeki adam beni anladığını belirten bir işaret yaptı.

Gerçekten de az sonra, üstüme dayadıkları merdivenlerden çıkarak bana yemek getirdiler.

En az yüz küçük insan ağzıma yiyecek boca etmek için yaklaştı. Sayamayacağım kadar çok kuzu budu ve leziz biftekler getirmişlerdi ama hepsi de kanarya kanadı büyüklüğündeydi! Ayrıca yanlarında elma çekirdeği büyüklüğünde ekmekler de vardı. Neyse ki bu yiyeceklerden beni doyuracak kadar getirmişlerdi. Sonra sıra küçük şişeciklere geldi ama içlerindeki sıvı bir yudumluktu. Nihayet midemi doldurup susuzluğumu gidermeyi başardığımda gözkapaklarımın ağırlaştığını hissettim ve uykuya daldım.

Sonradan öğreneceğim üzere, apar topar çağrılan doktorlar içtiğim şişelerin içine uyumama neden olacak bir ilaç koymuşlardı.

Birkaç saat sonra uyandığımda sanki çevremdeki her şey hareket halindeydi. Hâlâ rüyada olduğuma inandığımdan gözlerimi kırpıştırıp durdum ama rüya görmüyordum. Hareket eden bendim!

Gece bu küçük yaratıklar tuhaf bir mekanizmayla beni yerden kaldırıp bir el arabasına yerleştirmiş, sonra da sıkıca bağlamışlardı. İlk anın şaşkınlığını atlattıktan sonra etrafıma bakındım. Üstünde bulunduğum araç on beş santimi aşmayan onlarca at tarafından çekiliyordu. Ayrıca iki yanımda yüzlerce şövalye bana eşlik ediyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LİLİPUT KRALLIĞI'NA YOLCULUĞUM

BİRKAÇ SAAT

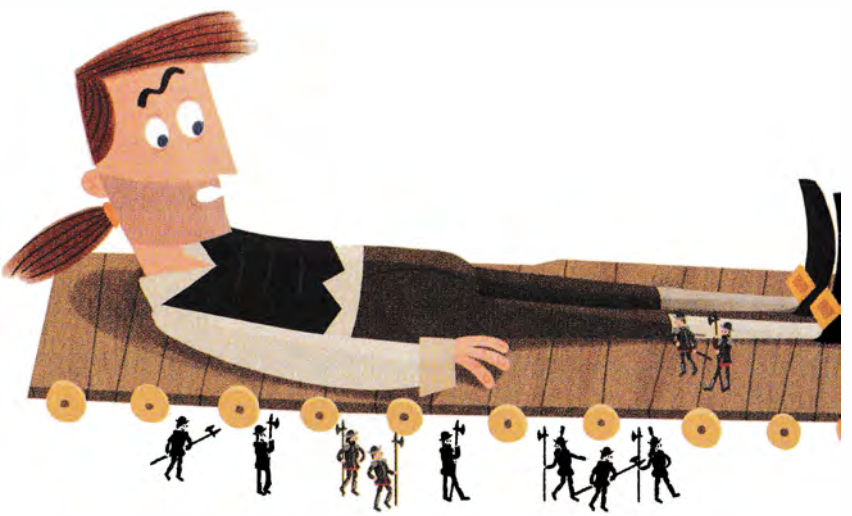
bu halde yolculuk ettikten sonra krallığın başkenti olduğunu anladığım bir şehrin kapılarına geldik.

O insanlar için gerçekten devasa sayılacak bir binanın yanında durduk. Katedrali andıran yapı nedense terk edilmişti. İçeriye öyle büyük bir ana kapıdan giriliyordu ki eşiğinden ben bile sığabilirdim. İşte o zaman bu binayı kalacağım yer olarak seçtiklerini anladım.

Bizi bekleyenler arasında kral ve saray halkı da vardı. Temkinli davranmış, benimle aralarına bir mesafe koymak için çok uzak olmayan bir kuleye çıkmışlardı.

Krallığın bütün demircileri aceleyle yanıma yaklaştılar, getirdikleri doksan altı zincirin bir ucunu otuz altı kilitle bacağıma bağladılar, diğer ucunu da binanın duvarlarından birine sabitlediler.

Ancak o zaman, beni arabaya bağlayan ipler çözüldü ve sonunda hareket edebildim. Beni tutsak kılan zincirleri görünce içim üzüntüyle doldu. Yine de yeni sığınağımın çevresinde birkaç adım atabilmeme izin verecek kadar uzundular. Cesaretimi toplamaya çalışarak uzun süreden sonra ilk kez ayağa kalktım.

İşte o zaman, geldiğimi haber alan başkent halkından en az yüz bin kişinin binanın çevresinde ve surların üstünde toplandığını fark ettim.

Ayağa kalkıp da tüm heybetimle gözlerinin önünde dikilince kalabalıktan hayret dolu bir bağırış yükseldi:

"OOOOOO!"

Önce çevreme, sonra da uzaklara baktığımda gördüklerimin güzelliği beni şaşırttı: Şehir, özenle ekilmiş birçok küçük tarlaya bölünmüştü ve ekose bir örtüyü andıran yemyeşil bir çayırın göz alabildiğine uzanan tatlı bayırlarıyla çevrilmişti.

Böylece Liliput Krallığı'ndaki günlerim başladı. Kral bana karşı çok cömertti. Barınağıma tam altı yüz Liliput yatağı getirtip benim için bir yatak hazırlattı; beş yüz aşçıya her gün benim için yemek pişirmelerini emretti. Bu arada emrime yüz uşak verildi. Dahası da vardı: Birkaç yüz terziye bana yeni giysiler dikme, Liliput'un en ünlü bilim adamlarına da bana Liliputça öğretme görevi verildi. Sergiledikleri bunca iyi niyet bana umut verdi. İlk on beş günümü Dağ Adam'ı -Liliputlular arasındaki ismim buydu- hayranlıkla izlemek için krallığın dört bir yanından ziyaretime gelen meraklıları kabul ederek geçirdim.

Bana gösterilen konukseverlik karşısında duyduğum minnetle sabırlı davrandım; en kaba ziyaretçiler karşısında bile öfkemi dizginledim.

Çok akıllıca bir karar olmuştu bu, çünkü kral, buyruğu altındaki halkına gösterdiğim yumuşak başlı tavırlarımdan epeyce etkilenmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ÖZGÜRLÜĞÜME NASIL KAVUŞTUM

GÜNÜN BİRİNDE

Liliput kralı yanıma geldi ve bana önemli haberleri olduğunu söyledi. Ancak, önce onun gerekli bulduğu bir kurala uymak zorundaydım: Hizmetindeki iki görevli üstümü tepeden tırnağa arayacaktı.

Bunda bir kötülük görmediğimden avucuma çıkardığım iki Liliputluyu yavaşça ceplerime yerleştirdim ve neyim var neyim yoksa kontrol etmelerine izin verdim.

İki görevlinin ceplerimde buldukları şeyler karşısında ağızlarının bir karış açık kalmasını izlemek gerçekten eğlenceliydi! En sıradan eşyalarım bile onlarda müthiş merak uyandırmıştı. İkisi de

tutanaklarında upuzun ve karmakarışık tanımlamalarla bu eşyaları tarife giriştiler. Onları en çok afallatan, sayıları ve sürekli hareket eden ibreleriyle cep saatim oldu. Saatimi yanımdan asla ayırmadığımı ve ona günde birkaç kez baktığımı açıkladığımda, iki görevli bu eşyanın olsa olsa gelecekten haber veren bir tür kâhin ya da benim halkımın hayran olduğu tuhaf bir put olduğu sonucuna vardılar.

Nihayet iki Liliputlu üstümü arayıp taramayı bitirdi ve büyük haberi aldım: Kral bu nefret edilesi zincirlerden kurtarılmamı emretmişti!

Tahmin edilebileceği gibi, bu emrin yerine getirilmesi için, kralın bakanlarının sıraladıkları şartları kabul etmek zorundaydım. Bunları hemen bana okudular: Kralın izni olmadan Liliput'tan çekip gidemezdim, insanları ve nesneleri çiğnememek için son derece dikkatli olma şartıyla krallıkta gezebilirdim. Son olarak, Liliputluların, nefret ettikleri düşmanlarını, yani Blefuscu Krallığı'nın donan-

masını bozguna uğratmalarında onlara yardım etmek zorundaydım.

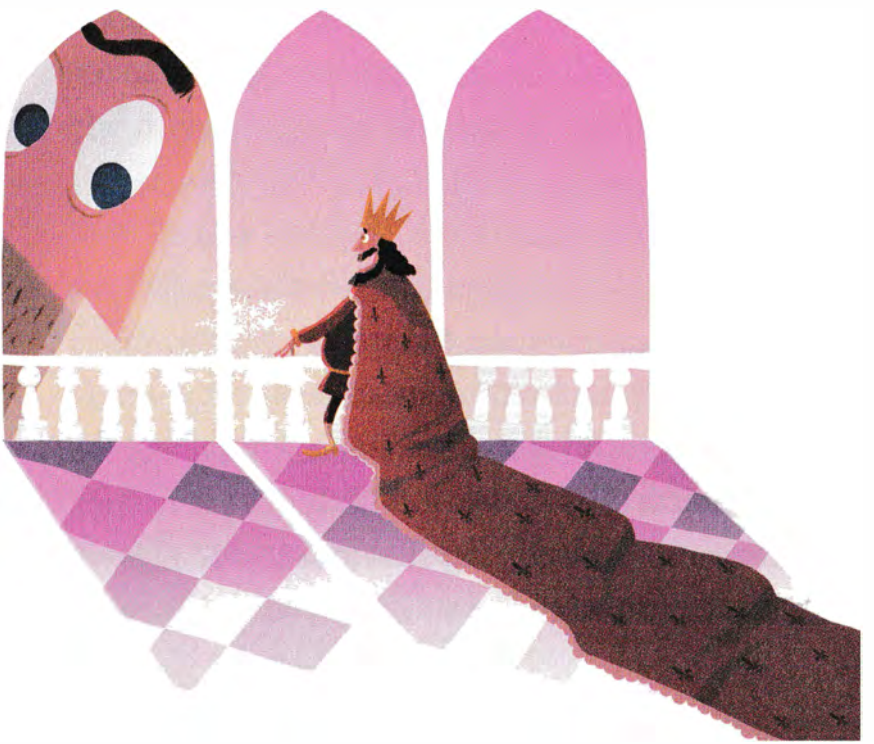
Son koşul beni biraz kaygılandırmıştı ama özgürlüğümü geri kazanmaya öylesine hevesliydim ki şartlara uyacağıma yemin ettim ve fazla uzatmadan belgeyi imzaladım.

Özgür kalınca, ilk isteğim Liliput'un başkenti olan Mildendo'yu ziyaret etmek oldu. Kral bu talebimi olumlu karşıladı. Şehri gezeceğim saatlerde halkın evde kalmasını emretti ve ölçülerime uygun büyüklükteki iki ana caddede yürümem için bana izin verdi.

Mildendo kentine açılan, en fazla seksen santim yüksekliğindeki kapılardan birinin üstünden geçtim. Kendimi, her iki yanından oyuncak bebek evlerini andıran binalar uzanan, ıssız bir sokakta buldum. Liliputlular beni izlemek için pencerelere çıkmışlardı. O anı asla unutamam.

İki ana yolun kesişip Kraliyet Sarayı'nın yükseldiği şehir merkezine kadar yürüdüm.

Krala selam verdim, o da bana sarayının görkemli salonlarına göz atmak için diz çöküp içeri bakmama izin verme nezaketini gösterdi. Sonra da Liliputluların neşeli bağırışları arasında onlardan ayrıldım.

SONRAKİ GÜNLER

sorunsuz ve tasasızca geçip gitti. Yerlilerin dilini öğrenmeye başlamıştım. Liliput halkı da yavaş yavaş bana alışıyordu. Hatta bazı gençler giderek daha sık ziyaretime geliyor, ellerimin üstünde dans etmek için benden izin istiyorlardı. Ben de onlara bu fırsatı sunmaktan büyük mutluluk duyuyordum.

Derken bir sabah çok erken saatlerde barınağımın kapısının vurulduğunu duydum. Kapıyı açtığımda kendimi bizzat Savaş Bakanı'nın karşısında buldum.

"Saygıdeğer Dağ Adam, Liliput Krallığı ve onun yüce kralına karşı üstlendiğin sorumlulukları hatırlıyor musun?" diye sordu bana.

"Evet!" diye yanıtladım onu hiç duraksamadan.

"O zaman düşman Blefuscu halkıyla yapacağımız savaşta bize yardım etmen gerektiğini hatırlarsın," diye devam etti bakan.

Bu şartı gayet iyi hatırladığımı söyleyince bakan böbürlenerek konuştu: "O zaman bil ki Blefescu donanması az önce kıyılarımızın açığında görüldü. Kralımız senin yardımına çok güveniyor."

Hayatımda daha önce hiç yataktan kalkıp bir donanmaya karşı tek başıma savaşmaya gitmemiştim. İtiraf etmeliyim ki epey şaşkındım. Şaşkınlığım geçince, bakana onlara verdiğim sözü tutmak için elimden geleni yapacağımı söyledim. Apar topar giyinip sahile koştum.

Blefuscu halkının boy bos olarak Liliputlulara benzediğini daha önce bana söylemişlerdi. Gerçekten de, sahile ulaştığımda yelkenli savaş gemilerinin minik oyuncaklara benzediklerini görünce rahatladım ve donanmanın yaklaşmasını izlemeye koyuldum.

Sonra derin bir nefes alıp kendimi denize attım.

Onlara görünmemek için suyun dibinden yüzdüm ve kısa bir süre sonra az ileride demirlemiş Blefuscu gemilerinin gövdelerini farkettim. Su artık epeyce sığlaştığından ayağa kalktığımda belimden yukarısı suyun dışında kaldı.

Suyun içinden aniden ortaya çıkışım Blefusculu askerleri öylesine korkutmuştu ki yüzerek kıyıya kaçmak için bağıra çağıra denize atladılar. Ben de bu fırsattan yararlanıp planımı uygulamaya koydum; kendimi yeniden suya atarak küçük savaş gemilerinin zincirlerini birer birer kopardım.

Gemilerin çapalarını havaya kaldırınca düşmanlar bir an için niyetimin onların açığa sürüklemek olduğunu düşündüler, ama aklımdaki bu değildi.

Donanmadaki tüm gemilerin çapaları aldım (benim için birer olta iğnesinden farksızdılar) ve hepsini bir araya getirip cebimdeki ip parçasıyla bağladım. Sonra düşman donanmasının tamamını peşime takarak denizin içinden Liliput Kraliyet

Limanı'na doğru yürümeye koyuldum. Niyetimi anlayan Blefuscu askerleri hemen üstüme yüzlerce ok yağdırmaya başladılar.

Gökyüzünden yağan iğneler canımı yakıyordu ama yine de beni durdurmak için yeterli değildi. Blefusculular mükemmel okçulardı; aralarından birkaçı gözlerimi hedef alınca gerçekten çok kötü anlar geçirdim. Gözlerim yanıyordu, görüşüm bulanıklaşmıştı, sahili bile göremiyordum... İşte o anda yeleğimin cebinde eski gözlüğümün olduğunu hatırladım. Hemen onu taktım ve Blefusculu asker-

lerin oklarıyla beni kör etmelerine engel oldum.

Görevimi başarıyla tamamlamış sayılırdım!

Adımlarımı hızlandırdım. Liliput Kraliyet Limanı'na yaklaşırken paha biçilmez bir manzarayla karşılaştım. Kral, saray halkıyla birlikte rıhtımda kaygılı bir bekleyiş içindeydi. Benim artık saf dışı kalmış düşman donanmasını arkamdan sürükleyerek geldiğimi görünce sevinçle ellerini kaldırdı.

O anda, limanı hıncahınç dolduran kalabalıktan neşe dolu bağrışlar yükseldi. Sonunda sahile vardığımda da hepsi koşup çevremi sardı.

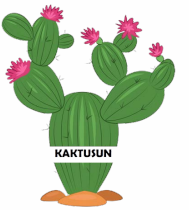

Hayatımda gördüğüm en gösterişli karşılamaydı bu. Aynı gün kral, hizmetlerimden dolayı bana teşekkür etmek için görkemli bir tören düzenledi.

Göğsüm gurur ve mutlukla kabarmıştı. O an her şeyin iyiye gitmesini umdum. Gerçekten de düşman donanmasını bozguna uğratarak onlara büyük bir hizmet vermiştim. Artık Liliput hükümdarının gitmeme izin vereceğini, sonunda evime geri dönüş yolunu bulabileceğimi düşünüyordum. Ama kader insana her zaman umduklarını getirmiyor; bir kez daha olaylar tamamen farklı şekilde gelişti.

YEDİNCİ BÖLÜM
KORKUNÇ YANGINI NASIL SÖNDÜRDÜM

LİLİPUT KRALI, düşmanlarını yenilgiye uğrattıkları için çok memnundu. Bu defa Blefusculuları tamamen hâkimiyeti altına almak istiyordu; bana krallıklarını ele geçirmeyi ve topraklarını kendi ülkelerine katmayı amaçladığını anlattı. Son olarak, bu şanlı seferini zaferle sonuçlandırmak için ona yardım etmemi istedi.

Hükümdara bana değer verdiği için teşekkür ettim ama hiçbir kötü his beslemediğim özgür ve cesur bir halkı esir etmek gibi bir niyetim olmadığını açıkça belirttim.

Kral önce sessiz kaldı, sonra kararıma saygı duyduğunu söyledi ve bu ahlaklı davranışım için beni övdü. Ancak doğruyu söylemek gerekirse, söylediklerinde samimi olmadığı, sinirlendiği sesinden anlaşılıyordu.

Üç hafta sonra Blefuscu elçileri Mildendo'ya geldiler. Benim yüzümden ağır bir yenilgiye uğradıkları için Liliput Krallığı'na çok kazançlı çıkacağı bir barış anlaşması teklif ettiler. Teklifleri hemen kabul edildi. Daha sonra öğrendim ki her şeyin olumlu sonuçlanmasına rağmen Blefusculularla savaşmayı reddettiğim için kralın bana karşı duyguları değişmişti. Güçlü kişilerin çevresini saran o kötü niyetli kıskanç insanlar yüzünden şimdi size anlatacağım bir felaket yaşayacaktım.

Birkaç gün sonra, bir gece yarısı mışıl mışıl uyurken, büyük bir gürültüyle uyandım. Esneyerek kapıyı açtığımda karşımda heyecan içinde yüzlerce

Liliputlu gördüm.

"Yangın var!" diye bağırdı içlerinden biri.

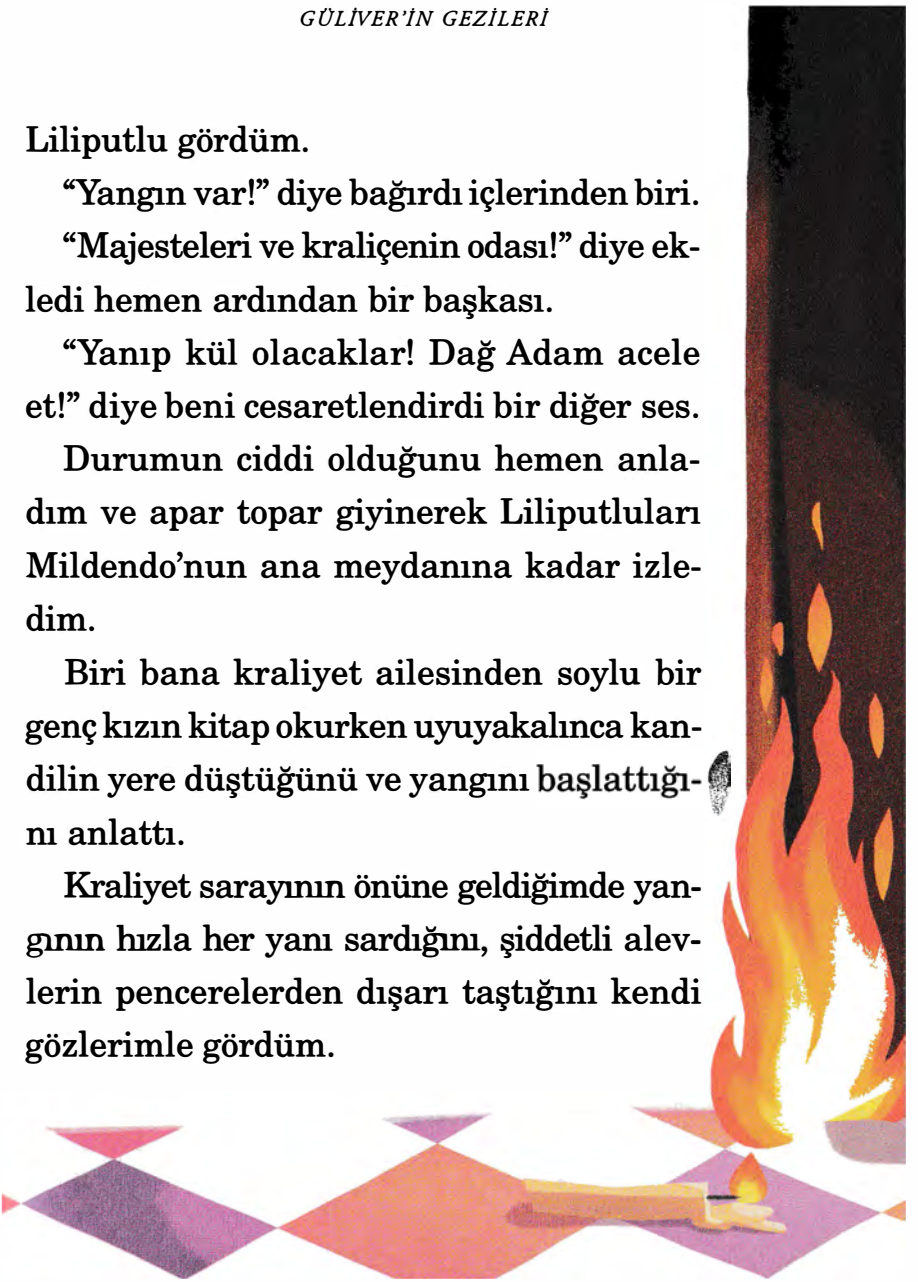
"Majesteleri ve kraliçenin odası!" diye ekledi hemen ardından bir başkası.

"Yanıp kül olacaklar! Dağ Adam acele et!" diye beni cesaretlendirdi bir diğer ses.

Durumun ciddi olduğunu hemen anladım ve apar topar giyinerek Liliputluları Mildendo'nun ana meydanına kadar izledim.

Biri bana kraliyet ailesinden soylu bir genç kızın kitap okurken uyuyakalınca kandilin yere düştüğünü ve yangını başlattığını anlattı.

Kraliyet sarayının önüne geldiğimde yangının hızla her yanı sardığını, şiddetli alevlerin pencerelerden dışarı taştığını kendi gözlerimle gördüm.

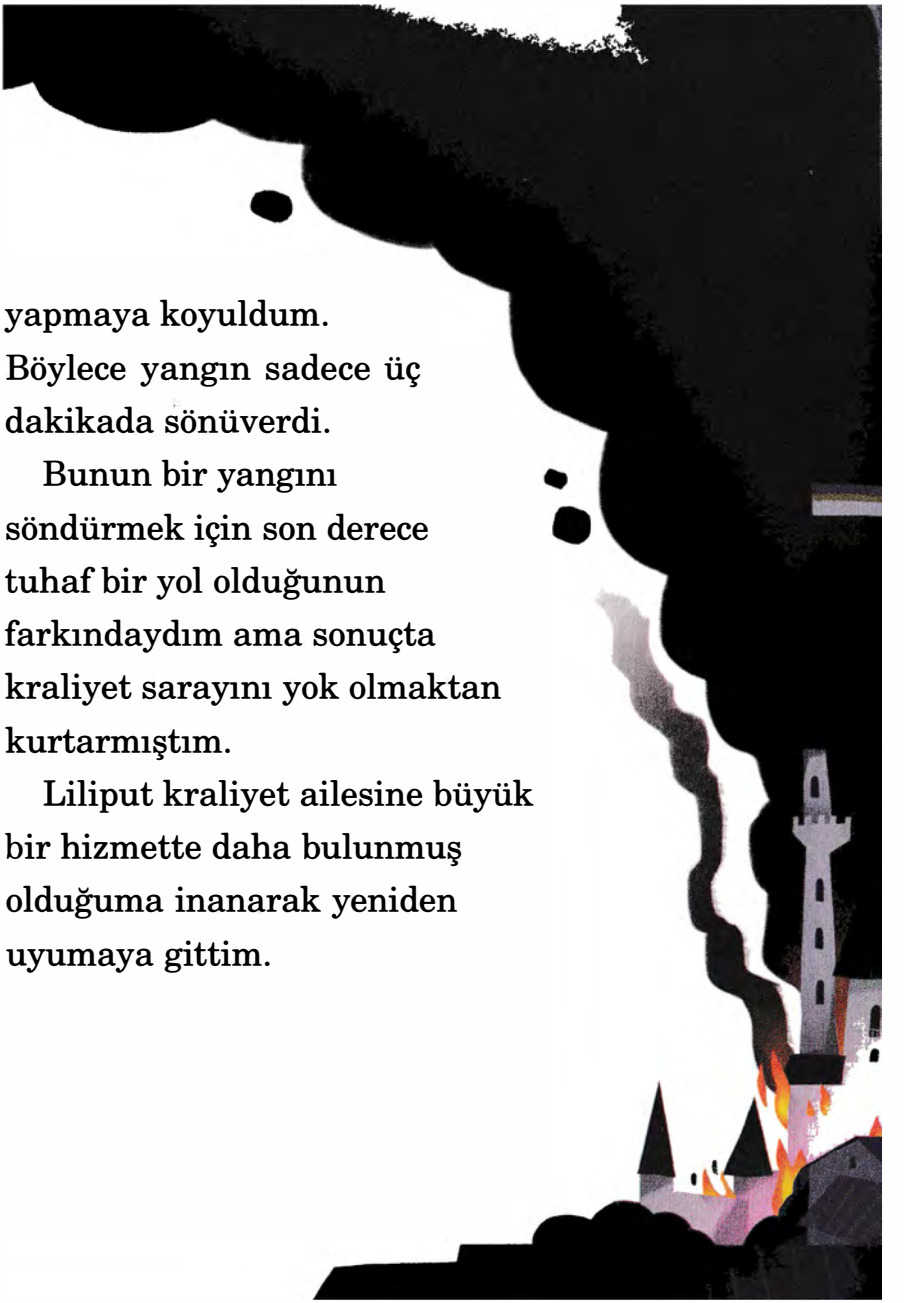

Sarayın çevresine toplanmış onlarca Liliputlu bir ileri bir geri koşarak bana su dolu kovalar getiriyorlardı, ben de onları hemen alevlerin üstüne boşaltıyordum. Kısa sürede en az yüz kova su boşalttım ama Liliputluların kovaları yüksük büyüklüğünde olduğundan yangını bu şekilde söndüremeyeceğimi hemen anladım.

Ceketim yanımda olsa onu sarayın üstüne atarak alevleri söndürebilirdim ama o andaki telaşla dışarı ne yazık ki gömlekle çıkmıştım. Tam artık her şey sona ermiş gibi görünüyordu ki birdenbire aklıma bir fikir geldi: O gün çok sıcak geçmişti. Ben de uyumadan önce bir sürü Liliput içeceğini mideme boşaltmıştım.

Uykumdan telaşla uyanmam ve alevlerin ısısı, bende, nasıl söylesem, ciddi bir şekilde tuvalete gitme isteği doğurmuştu.

Bu can sıkıcı baskının içinde bulunduğumuz durum açısından büyük bir şans olduğunu fark ettim ve zaman kaybetmeden saraya doğru idrarımı

yapmaya koyuldum. Böylece yangın sadece üç dakikada sönüverdi.

Bunun bir yangını söndürmek için son derece tuhaf bir yol olduğunun farkındaydım ama sonuçta kraliyet sarayını yok olmaktan kurtarmıştım.

Liliput kraliyet ailesine büyük bir hizmette daha bulunmuş olduğuma inanarak yeniden uyumaya gittim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LİLİPUT'TAN NASIL AYRILDIM

GÜNLER birbirini izledi. Zamanımı her zamanki işlerimle ilgilenerek ve her fırsatta Liliput halkına yardım etmeye çalışarak geçiriyordum. İçim rahattı ve hâlâ kralın günün birinde oradan ayrılmama, İngiltere'ye dönmeme -tabii becerebilirsem- izin vereceğini umuyordum.

Bir gece, yanı başımdaki şehir çoktan sessizliğe gömülmüşken, sarındığı koyu renkli peleriniyle yüzünü gizleyen bir Liliputlu beklenmedik bir şekilde beni ziyaret etti.

Kim olduğunu söylemek istemedi ama davranışlarından onun majestelerinin hizmetindeki önemli görevlilerden biri olduğunu anladım.

Hal hatır sorma kısmını atlayan ziyaretçi, bana sarayda arkamdan birtakım işler çevrildiği haberini verdi.

Dairesindeki yangını söndürürken başvurduğum o tuhaf çözüm yüzünden kraliçenin öfkeden küplere bindiğini ve dedikoduculuklarıyla ünlü iki bakanın bu durumu fırsat bilip krala hakkımda kötü şeyler anlattığını söyledi. Bakanların, kralı ikna etmeleri zor olmamıştı çünkü kral zaten benim Blefuscu Krallığı'nı fethetmeyi reddetmemi bir türlü kabullenememişti.

Uzun lafın kısası, birkaç günde apar topar benden kurtulmaya karar vermişlerdi. Büyük Liliput Kurulu beni devlete karşı ihanetle suçlamış ve uzun tartışmalardan sonra cezalandırılmama karar verilmişti.

"Ceza mı?" diye tekrarladım kulaklarıma inanamayarak.

Pelerinine sarınmış küçük adam, kurulun bana önce idam cezası verdiğini ama sonra daha ılımlı

bazı bakanların kralla konuştuğunu ve onu merhamet gösterip cezamı hafifletmeye ikna ettiklerini anlattı.

Görevli bunları söyledikten sonra yokluğunun fark edilmemesi için apar topar gitti. Ben de bu korkunç haberle allak bullak olmuş bir halde, başım ellerimin arasında, karanlıkta yapayalnız kaldım.

"Acaba yerle bir edene kadar başkenti taşlasam mı?" diye düşündüm.

Bana düpedüz haksızlık edildiğini düşündüğüm için çok öfkeliydim. Ancak böyle yaparsam hiç is-

temediğim bir şekilde haksız duruma düşecektim. Öte yandan kralın beni cezalandırmasına razı gelmem mümkün değildi.

Bir saniye daha beklemeden sessizce barınağımdan çıktım ve gecenin karanlığında ayak parmaklarımın ucuna basa basa oradan uzaklaştım. Böylece bir daha geri dönmemek üzere Liliput'tan çekip gittim.

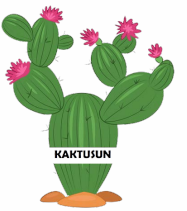
Sahil boyunca, saatlerce başıboş dolaştıktan sonra, belli ki bir fırtına tarafından sürüklenerek karaya oturmuş küçük bir kayık buldum. Yolculukta ihtiyacım olabileceğini düşünerek birkaç Liliput koyunuyla ineğini de yanıma alarak denize açıldım.

Denizin ortasında başıma neler geleceğini düşünerek bir gün bir gece geçirdikten sonra, talihim karşıma Japonya'dan ülkesine doğru yola çıkmış bir İngiliz yük gemisini çıkardı. Böylece sekiz ay süren deniz yolculuğundan sonra nihayet 13 Nisan 1702 günü sabahında İngiltere'nin yeşil topraklarına yeniden ayak basabildim.

DOKUZUNCU BÖLÜM
BAŞIMI NASIL BELAYA SOKTUM

DERLER Kİ insan gezmeye ve maceralar yaşamaya alışınca bir daha kapalı duvarlar arasında kalmaya katlanamazmış. İşte benim başıma gelen de tam olarak buydu.

Son gezim sırasında hayatta tutmayı başardığım birer çift Liliput koyunuyla ineği, İngiltere'de çok ilgi gördü. Onları mükemmel bir fiyata sattım ve elime geçen parayla ailemi küçük bir kır evine yerleştirdim. Üstelik huzurla yaşamalarını sağlayacak kadar bir miktarı da bir kenara ayırmayı başardım.

Bana gelince, karada sadece iki ay geçirmiştim ama yabancı topraklar keşfetme arzusıyla bir kez daha yanıp tutuşuyordum.

Bu defa bindiğim geminin adı *Serüven* idi ve 20 Haziran 1702'de Cornwall sahilinden demir alarak Surat adlı Hint şehrine doğru yola çıktı.

Rahatlıkla söyleyebilirim ki bugüne dek yaptığım en sakin ve hoş deniz yolculuğuydu. Fakat bir sonraki senenin nisan ayının sonuna kadar sürebildi. Ümit Burnu'nu aşınca, kendimizi sürekli batıdan esen ve bizi rotamızdan epey uzağa savuran korkunç bir rüzgârla cebelleşirken bulduk. Rüzgâr dindiğinde, kaptanın hesaplarına göre Maluku Adaları'nın biraz doğusunda olmamız gerekiyordu.

Havanın durgunluğu sadece birkaç saat sürdü. Ardından ani ve güçlü bir fırtına geldi.

Kaptan ustalığı ve engin deneyimiyle gemiyi ve mürettebatı kurtarmayı başardı, ama fırtına sona erdiğinde doğuya doğru beş yüz fersah daha

gitmiştik. Gemide hiç kimse, hatta denizcilerin en yaşlısı bile, dünyanın neresinde olduğumuzu bilmiyordu.

Zorluklara rağmen cesaretimizi kaybetmedik ve bir an önce içme suyu bulabileceğimiz bir kara parçasına ulaşma umuduyla güneye yöneldik. Birkaç gün sonra durum iyice ciddileşmişti. Neyse ki tayfalardan biri nihayet ufukta bir kara parçası gördü. Kaptan sahile yaklaşma emri verdi, ama su yeterince derin olmadığından gemi karaya oturabilirdi.

Bu yüzden, geminin sahilden belli bir uzaklıkta demirlenmesini emretti. Birkaç denizci boş kaplarla doldurdukları kayığı denize indirdi. Bu keşif yolculuğuna katılmak için izin istedim, kaptan da kabul etti. Böylece ben de o kayalık ve ıssız kara parçasına çıktım. Herhangi bir akarsu ya da küçük bir göl bulamayan denizciler, sahilin çevresini keşfetmeye karar verdiler. Bense bu yerin bize sunacağı bir su kaynağının olup olmadığını görmek için iç kısımlarına doğru yürüdüm.

Ancak bir buçuk kilometre kadar yürüyüp de taşlarla çalılıklardan başka bir şey bulamayınca pes edip geri dönmeye karar verdim. Sahile yaklaşırken denizcilerin beni beklemeden kayığa bindiklerini ve gemiye ulaşmak için çılgınca kürek çektiklerini gördüm. Kendimi göstermek için kollarımı sallamaya başladım. Tam dikkatlerini çekmek için bağırmak üzereydim ki donup kaldım. Denize dimdik inen bir dağın arkasından aniden korkunç bir devin çıktığını ve kayığı yakalamak için suya girdiğini gördüm.

Denizcilerin şansına, bulundukları noktada epeyce sivri kayalar vardı. Gemiyi onların arasına sokmayı başarınca deve karşı büyük bir avantaj elde ettiler. Dev, ayaklarının o keskin kayalardan zarar görmemesi için takipten vazgeçmek zorunda kaldı. Denizciler için işler yoluna girmişti, ama görünüşe bakılırsa ben başıma hayatımın en büyük belasını açmıştım!

ONUNCU BÖLÜM

HAYATIMI NASIL TEHLİKEYE ATTIM

BİR DEVLE

karşılaşmak beni epey sarsmıştı. Hemen geldiğim yoldan geri dönerek soluğum kesilene kadar koştum. Kendimi dik bir tepeyi çıkarken buldum. Tepeye vardığımda, karşıma göz alabildiğine ufka doğru uzanan ekili tarlalar çıktı. Rüzgârla dalgalanan ve yükseklikleri göz kararı neredeyse on metreyi bulan başaklara şaşkınlıkla baktım. Ne yapacağımı bilemeden ekili alanlara doğru yürüdüm. Sonunda, bana upuzun bir yolmuş gibi görünen ama aslında sadece iki buğday tarlasını ayıran dar bir yola ulaştım. Tarlanın diğer ucuna varmam bir saatimi aldı. Tam biraz soluklanmaya karar verip otuz metre yüksekliğinde bir çitin gölgesine doğru yaklaş-

mıştım ki tarladaki başakların arasından başka bir dev çıkıverdi. Bir an ağzım açık ona bakakaldım.

Bir çan kulesi yüksekliğindeydi ve attığı her adımda en az on metre yol katediyordu.

O sırada ani bir gümbürtü duydum. Tek bir bulutun bile olmadığı masmavi gökyüzünde bunun nasıl olabileceğini anlamaya çalışarak gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Gümbürtü bir kez daha kopunca bunun ne olduğunu anladım: Devin sesiydi.

Derken arkamda yeni bir gürültü duyarak döndüm. Sıradan giyimli yedi koca dev ellerinde güneşte parlayan kocaman oraklarla çıkıp gelmişlerdi ve patronları olduğunu tahmin ettiğim başka bir devin işaretiyle başakları biçmeye başladılar.

Tarlada saklanmak için koştum ama az sonra kendimi başakların ezilip karmakarışık bir yumak haline geldiği bir yerde buldum.

Koşmaya devam etmek istedim ama ne yazık ki bitkilerin keskin uçları yüzünden giysilerim yırtıldı. Orakların gümbürtüsü daha da yaklaşmıştı. Kendimi korkunç bir depremle sarsılan bir ormandaymışım gibi hissediyordum. Gücüm tükendi, dizlerimin üstüne düştüm. Mahvolmuştum.

Bir an alınyazımın ne kadar acımasız olduğunu düşündüm: Birkaç ay öncesine kadar Liliput'ta canlıların en görkemlisiymişim gibi hayranlıkla seyredilirken şimdi bir hamamböceği gibi ezilmek üzereydim!

Birdenbire güneş kararır gibi oldu. Gözlerimi kaldırınca, orak savuran devlerden biriyle aramda on metre bile kalmamış olduğunu gördüm. Olanca gücümle haykırdım. Bana vurmaya hazırlanan orak havada asılı kaldı.

Bir saniye sonra devin eğildiğini ve kocaman eli-

ni bana doğru indirdiğini gördüm. İşaret ve başparmaklarını kullanarak beni bir böcekmişim gibi karnımdan yakaladı. Sonra yakından görebilmek için göz hizasına kadar kaldırdı.

Parmaklarını gevşetmesi için ona el kol hareketleri yaparak yalvardım çünkü nefes alamıyordum. Çiftçi dev, şaşkınlıktan gözlerini fırıl fırıl döndürdü ama dediğimi anlamış gibiydi.

Beni yavaşça ceketinin yakasına bıraktı. Sımsıkı tutunduğumu görünce koşarak tarlanın sahibine gidip beni gösterdi. Kulaklarım devlerin seslerinden mahvoldu, konuşmalarından da hiçbir şey anlamadım.

Çiftçi beni aldı ve baston büyüklüğünde bir saman çöpüyle iyice inceledikten sonra yere bıraktı. Bana yakından bakmak için eğildi. Ona bir insan olduğumu anlatabilmek için birkaç adım attım ve saygımı göstermek için önünde eğildim.

İlk şaşkınlık anını atlatan çiftçi diz çöktü, bir elini avucu yukarı bakacak şekilde yere uzattı ve içine mendil koyarak beni üstüne çıkmaya davet etti.

Çevreme bakındım. Kaçabileceğime inanmıyordum. Bu yüzden derin bir soluk alıp devin avucuna atladım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM
ONCA TUZAKTAN NASIL KURTULDUM

ÇİFTÇİ beni evine götürdü. Mutfağa girer girmez, mendili açtı ve beni hanımına gösterdi. Kadın sanki bir örümcek görmüş gibi çığlık çığlığa geriye sıçradı.

Ama adam beni büfenin üstüne koyunca, türlü selamlamalarla eğilip bükülerek kadın devi duygulandırmayı başardım. O da hemen yumuşayıp beni sevdi.

Sonra öğle yemeği saati geldi ve sofra kuruldu. Köylü beni tabağının kenarına koydu ama tabak benim için on metreden yüksek olduğundan kendimi bir uçurumun kenarındaymış gibi hissettim. Dev sofra arkadaşlarımın izniyle masanın ortasına doğru birkaç adım attım.

Ev sahibesi bana küçük bir parça etle ekmek kırıntılarından yaptığı minik topçuklar ikram etti. Benim için müthiş zengin bir yemek sayılırdı bu. Tam yiyecekler ve ortamın neşeli atmosferi sayesinde yüreğimdeki korku azalmıştı ki birdenbire arkamdan büyük bir gürültü yükseldi. Arkamı döndüğümde bu sesin bana bir öküz kadar büyük görünen, kediye benzer bir hayvandan geldiğini anladım. Yırtıcı pençelerini görünce yerimden sıçradım. Ama hayvanlara onlardan korktuğumu asla belli etmemem gerektiğini biliyordum. O yüzden hiçbir şey olmamış gibi yemeğimi yemeye devam ettim. Çiftçinin hanımı kediyi tutup yere koyunca ben de rahat bir soluk aldım. O sırada beni ne kadar berbat bir günün beklediğinden habersizdim tabii.

Evin sahibesi beni öncelikle hâlâ kundakta olan en küçük çocuğuna göstermek istedi.

Bu yusyuvarlak kafalı dev bebek beni birkaç saniye inceledikten sonra, o boğumlu parmaklarının ikisiyle gövdemi tutup kafamı ağzına soktu. Bir anda

kendimi ceheneme düşmüş gibi hissettim ve çaresizlikle haykırdım.

Haykırışımdan korkan bebek beni dışarı püskürtünce havada taklalar atmaya başladım. Kadın dev son anda beni yakalamak için önlüğünü germeseydi kesinlikle yere düşüp paramparça olurdum.

Bu tatsız olaydan sonra berbat görünüyor olmalıydım ki evin sahibesi beni yatak odasına götürerek büyük bir yastığın üstüne koydu. Bulabildiği en ince kumaştan yapılmış olmasına rağmen bana bir geminin yelkeninden bile daha sert gelen bir mendille üstümü örttü. Ancak önemi yoktu. O kadar yorgundum ki örtüye aldırmadan hemen uykuya daldım.

Bir süre sonra yastığın sarsılmasıyla uyandım. Başımı kaldırdığımda karşımda iğrenç bir canavar vardı. Bir daha dikkatlice baktığımda onun iri bir bekçi köpeği büyüklüğünde bir fare olduğunu anladım. Neyse ki kemerim üstümdeydi. Fare bana saldırmaya karar verdiği anda kemerimi çıkardım ve

onu havada sallayarak fareyi kaçırmayı başardım.

Gürültü patırtıyı duyan çiftçinin hanımı koşarak odaya geldi. Çok korkmuştu. Örtünün üstünde ayağa kalktım ve ona gayet iyi olduğumu göstermek için kendi etrafımda bir kez döndüm.

Fare bana tırnağını bile değdirememişti. Ama şunu çok iyi anlamıştım: Bu devler ülkesinde hayatım hiç mi hiç kolay olmayacaktı.

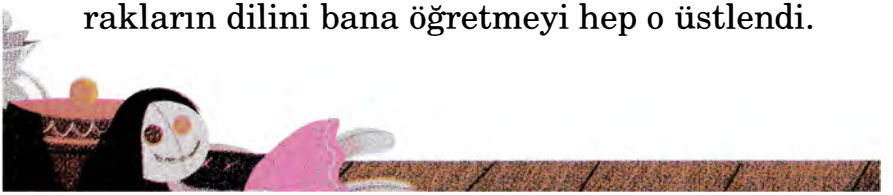

ON İKİNCİ BÖLÜM
DEVLERİN ARASINDA

ŞANSLIYDIM çünkü o evde yalnızca dev kediler, zalim bebekler ve aç fareler yoktu. Nazik ve yaşına göre epey aklı başında olan bir kız çocuğu -çiftçinin en büyük kızı- da vardı.

Bakımımı bu kız üstlendi: Giysilerimi yıkadı, bana gömlekler dikti ve oyuncak bebeğinin beşiğinde bana bir yatak hazırladı. Daha sonra yatağımı büfenin bir çekmecesine yerleştirdi ve çekmeceyi farelerden korumak için yüksek bir rafa koydu.

Adının Brobdingnag olduğunu öğrendiğim toprakların dilini bana öğretmeyi hep o üstlendi.

Bana bizim dilimizde "küçük adam" anlamına gelen Grildrig adını verdi. Kendi ismi ise "küçük dadı" anlamına gelen Glumdalclitch idi.

Anlaşılan, daha önce hiç görülmemiş, küçücük bir insana benzeyen tuhaf bir hayvancığın bulunduğu haberi çevrede yayılmıştı. Evlerine geldiğimin ertesi günü, çiftçinin bir arkadaşı söylenenlerin doğru olup olmadığını kontrol etmek için ziyaretime geldi.

Beni masaya koydular, ben de eğilerek misafire selam verdim. Kılıcımı zarif bir hareketle kınından çıkarıp yeniden yerine soktum ve sonunda küçük dadımın bana öğrettiği gibi ona kendi dilinde "hoş geldiniz" dedim.

Yaşlı misafir beni daha iyi görebilmek için gözlüğünü takınca kahkahalarımı tutamadım çünkü gözleri aynı anda iki pencerede birden parlayan dolunayı andırıyordu.

Diğerleri de benimle birlikte güldüler. Tek gülmeyen, alıngan ve kendini beğenmiş biri olan yaşlı misafirdi. Aynı zamanda çok da pinti biriydi. Onun ara sıra beni işaret ederek çiftçiyle konuştuğunu görünce başıma kötü bir şeyler geleceğini anladım.

Birkaç saat sonra küçük dadım ağlamaktan kızarmış gözleriyle yanıma geldi ve hislerimde yanılmadığımı doğruladı. O açgözlü ihtiyar köy fuarında beni para karşılığı sergilemek için çiftçiyi ikna etmişti. Küçük dadımı avutmak mümkün değildi. Benim çok küçük ve nazik olduğumu, o kaba saba

insanların arasına asla girmemem gerektiğini söylüyordu. Bense kendi açımdan umutluydum; evden çıkacak olursam özgürlüğümü yeniden kazanabileceğimi umuyordum.

Ertesi sabah at sırtında köye indik. Yolculuğu küçük dadımın kucağında, küçük bir kutunun içinde yaptım. Küçük kız büyük bir özenle, kutunun içine bebeğinin yatağını ve örtülerini yerleştirmişti. Buna rağmen yolculuk boyunca korkunç bir fırtınaya tutulmuş gibi oradan oraya savrulup durdum.

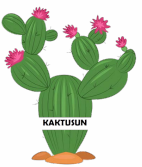
Köye ulaştığımızda bir hanın boş olan en büyük odasına yerleştik. Otuza yakın kişi odayı doldurunca gösterim başladı. Güzelce eğilerek halkı selamladım, küçük dadımın birkaç basit sorusuna yanıt verdim, sonra da kılıcımı kınından çıkarıp hünerlerimi sergiledim.

Glumdalclitch'in verdiği kuru otu mızrak gibi fırlattım, son olarak da bardak niyetine kullandığım yüksükle seyircileri tekrar selamladım.

Gösteri büyük başarı kazandı. İnsanlar hanın dışında toplanmaya başlamışlardı. Herkesi memnun etmek için gösterimi tam on iki kez tekrarlamak zorunda kaldım. Sonunda yorgunluktan ayakta güçlükle durur hale gelmiştim; bu küçük başarının benim lehime olduğuna dair güçlü kuşkularım vardı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
EVE GERİ DÖNMEYİ NASIL BAŞARDIM

UZUN LAFIN KISASI

kuşkularımda yanılmamıştım. Çiftçi (ya da "patronum") artık sayemde kârlı kazançlar sağlayacağından emindi. Yolculuğa hazırlanmak için evde kısa bir süre kaldıktan sonra beni Brobdingnag'ın en büyük şehirlerine, oradan da başkente götürmeye karar verdi.

Böylece hayatımın en çetin dönemlerinden biri başladı: Her gün (herkesin dinlendiği çarşamba günleri hariç) aralıksız sekiz saat boyunca hep aynı gösteriyi tekrarlamak zorundaydım. Gösteri bitince hemen yeni bir şehre gitmek için yola çıkıyorduk. Beni ahşaptan bir kutuya hapsediyorlardı; sonraki durağımıza kadar bir zar gibi kutunun

Brobdingnag
N
O
E
S

içinde oradan oraya savrulup duruyordum. İki ay süren bu berbat hayatın sonunda bir deri bir kemik kalmıştım. Babasına engel olmak için ara sıra hastaymış numarası yapan küçük dadım da olmasa halim kim bilir ne olacaktı...

Ekim ayının sonunda başkent Brobdingnag'a vardık. Üstüm başım berbat durumdaydı. Açgözlü patronumun beni bir limon gibi sıkıp bitirmeye niyetli olduğunu düşünüyordum.

Kim bilir kaçıncı gösteriden sonra, bir saray görevlisi ortaya çıktı ve kraliçeyi eğlendirmek için beni derhal saraya götürme emrini aldığını söyledi.

Tüm gücümü topladım ve kraliçeyle ona eşlik eden hanımefendilere kendimi sevdirmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Sonunda elde ettiğim başarı tahmin edebileceğimden çok daha fazlaydı. Kraliçe benden öylesine büyülenmişti ki patronuma beni ona satıp satamayacağını sordu. O da kalan günlerimin artık sayılı olduğuna inandığından beni bin altına memnuniyetle satmaya karar verdi.

Bana asıl mutluluk veren şey, bizi birbirimize bağlayan sevgiyi fark eden kraliçenin küçük dadımı da benimle birlikte istemesiydi.

Böylece hayatım yine bir günde değişti. Şanslıydım çünkü bu defa her şey lehime gelişiyordu. Brobdingnag Kraliçesi bana karşı son derece cömert davrandı: Marangozuna, değerli bir ahşap kutunun içine benim için bir yatak odası yaptırdı ve onu kraliyet sarayına yaraşır mobilyalarla süsledi. Ayrıca bana karşı hep sevecen davranan kral ve kraliçeyle uzun uzun zaman geçirme şerefine de sahiptim.

Bunun karşılığında onların soylu konuklarını elimden geldiğince eğlendirmeye çalıştım.

Tabii ki sarayda hayat güzeldi. Artık çevrem panayırlardaki kaba saba müşterilerle değil, asilzadeler ve soylu hanımlarla çevriliydi. Ama sonunda bir şeyin değişmediğini anlamıştım: Devler için, merak uyandıran, eğlenceli, konuşan bir oyuncaktım sadece.

Yüreğimin derinliklerinde hâlâ özgürlüğümü geri alabilme ümidini besliyordum.

Bir gün kraliçe, Brobdingnag'ın güney sahillerine yaptığı yolculuğa bizi de götürünce kendimi iyi hissetmiyormuş gibi yaptım. Okyanusun taze havasını solumak istediğimi, ondan beni sahile yollamasını rica ettim. Aslında niyetim, bana özgürlüğümü geri verebilecek olan okyanusa yeniden yakın olmaktı.

Kraliçe isteğimi kabul etti ve uşaklarından birine beni kutumla birlikte okyanus kıyısına götürmesini emretti. Sahile geldiğimizde okyanusu uzun uzun seyrettim ve bir gün eve dönebileceğime ikna oldum. O sırada, canı sıkılan uşak kayalık-

larda martı yumurtası peşine düşerek beni orada bıraktı. Ben de dalgaların sesini dinlerken uykuya daldım.

Güçlü bir sarsıntıyla yatağımdan düşer gibi olunca uyanıverdim. Ahşap kutu korkunç bir biçimde sallanmaya başlamıştı. Pencereden baktığımda tepemde gökyüzüyle bulutlardan başka bir şey görmedim. Tavandan gelen sesleri dinleyince bunların kanat çırpmaları olduğunu anladım. Böylece başıma gelenler açıklık kazanmış oldu: Bir kartal, uşağın yokluğundan yararlanarak küçük kutuma saldırmış ve onu yaldızlı kulpundan yakalayıp havalanmıştı.

Kartalın bana ne yapmak istediğini anlamıştım: Yırtıcı hayvanların avlarına yaptığı gibi beni yukardan kayalıklara atacak, sonra da aşağı inip yiyecekti. Fakat iki kocaman yırtıcı hayvan avını kapmak için ona saldırınca planları bozuldu. Üzerimde darbe patırtıları ve kulakları sağır eden çığlıklar duydum. Derken birdenbire çekmecem sert

bir şekilde okyanusa düştü. Neyse ki kutu parçalanmadı ve ben de mucizevi bir şekilde su yüzeyinde kaldım. Ancak akıntıya kapılmış olduğumdan elimden hiçbir şey gelmiyordu. Suya çarptığında kutunun kapağı iyice kapanmıştı; dört tahta parçasının arasında kapana kısılmıştım. Kapağı çaresizce zorladım ama sadece birazcık aralamayı becerebildim. Bastonumu alıp ucuna mendilimi bağladım, oralardan geçen bir geminin görebilmesi ve bu ahşap kutunun içinde yardıma muhtaç bir insanın olduğunun anlaşılması umuduyla onu aralıktan çıkararak sallamaya başladım.

Aniden yanından ayrıldığım sevgili dadımı ve hayatıma son verebilecek olan açlık, fırtına, köpekbalığı gibi ihtimalleri düşünerek kaygı dolu saatler geçirdim. Bir yandan bastonumu sallayıp öte yandan da bu karamsar düşünceleri aklımdan geçirirken bitkin düştüğümü hissettim ve uykuya daldım. Sıkıntılı rüyalarımın arasında İngilizce konuşan bir ses duydum.

"Hey! Aşağıdaki! Kimse var mı?" diye tekrarlayıp duruyordu.

Sıçrayarak uyandım ve hemen ayağa fırladım. Bu ses rüyalarımdan değil, kafamın üstünden geliyordu!

"Buradayım! Yardım edin!" diye var gücümle bağırdım. Bunun üzerine aralarından biri, iki sert kılıç darbesiyle kutunun sıkışmış kapağını açtı. Uzun zamandır kendi ölçülerimde birini görmediğimden bana küçücük gelen biriyle karşılaştım. Gözlerimi kaldırınca dişsiz ağzıyla bana gülümseyen İngiliz bir denizcinin yüzünü gördüm. Ben de ona gülümsedim.

Evet, bu yolculuğum da nihayet sona ermişti. Artık eve dönüyordum.

YAZARLAR HAKKINDA

Jonathan Swift

İngiliz edebiyatının usta kalemlerinden Jonathan Swift, 1667'de İrlanda'da doğmuş olmasına karşın, aslen İngilizdi. 1689'da Trinity College'ı bitirdi ve İngiltere'ye gitti. Bu dönemde tarih, siyaset ve klasik yapıtları yoğun olarak okudu, kral da dahil dönemin önemli kişilerini tanıyarak çeşitli tartışmalara katıldı.

Arka arkaya yayımlanan kitapları oldukça ilgi gören yazar uzun süre siyasetle ilgilendi. Beş yılda yazdığı ve 1726 yılında tamamladığı *Güliver'in Gezileri* ile tüm zamanlara yayılan bir ün kazandı. Eserleriyle yaşamı arasındaki benzerliklerden dolayı bazı eleştirmenler, bu eserin aynı zamanda Swift'in bir iç hesaplaşması olduğunu ileri sürdüler.

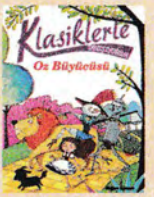

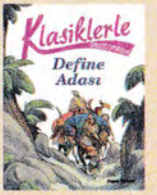
Alessandro Gatti

Çağdaş İtalyan çocuk edebiyatının sevilen yazarlarından Alessandro Gatti 1975 yılında İtalya'da doğdu. Felsefe eğitimi aldı ve bir edebiyat dergisinde editör olarak çalıştı. Çevirmenlik yapan ve yazar arkadaşlarıyla ortak projelere imza atan Alessandro Gatti 2004 yılından beri çocuklar için kitaplar yazmaktadır.

Dünya edebiyatının en sevilen klasikleriyle tanışmaya hazır mısın?

Klasiklerle TANIŞIYORUM

Çocuklar için yeniden hazırlanmış ve rengarenk görsellerle zenginleştirilmiş

14 Eşsiz Klasik!

Dünya klasikleri rengarenk çizimler eşliğinde seni unutulmaz bir yolculuğa çıkaracak!

www.de.com.tr

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.